

[Ib Christensen]

hammeren falde hårdt. England har meget skrappe regler for den slags ting, og jeg er ikke i tvivl om, at vi nok burde have en skarpere retspraksis i retning af, at de bøder, der falder i sådanne tilfælde, virkelig falder hårdt og mærkbart de steder, hvor forsyndelsen gøres. Det vil være meget bedre at gå den vej i stedet for den farlige vej, som kristeligt folkeparti vil betræde med sit forslag.

Melchior (CD):

Selv om det ikke fremgår af det skrevne, trykte referat vil jeg godt vise, hvordan dagbladet B.T.s forside så ud i forgårs:

»Kendt politikers hus var hælcentral« med billede af dette sommerhus, som det drejer sig om, og foruden forsiden en side til og et nyt billede og angivelse af, hvor dette sommerhus ligger. Manden er hædersmanden, min gode ven og mit partis tidligere organisatoriske landsformand, dansk lektor i Stockholm Tom Høyem, hvis bror var delagtig i et tyveri. I den anledning hængte bladet altså den aldeles uvidende og uskyldige person ud på den måde, som sket er her. Det var løbeseddelhistorien den dag, og for løbsalgsavisen B.T. skulle det altså være varetagelse af nyhedsformidling eller varetagelse af almene interesser eller ytringsfrihed, eller hvad ved jeg. Nul og en papand.

Et par dage inden havde et andet boulevardblad – man skal ikke tale om tabloidblade, for der findes skam udmærkede sådanne, tabloid går kun på størrelsen – et andet vulgærblad en fotomontage, hvori såmænd både Hendes Majestæt og justitsministeren og undervisningsministeren samt en mængde kvindelige politikere, forfattere og skuespillerinder blev vist i en sag, der var dem aldeles uvedkommende, og som var i høj grad usmagelig både for de pågældende afbildede personer og, skulle man tro, for læserne.

Værre end dette. For nogle uger siden oplevede man, at en straffefange indgik forlovelse med en dame uden for fængslet. Det gav anledning til interview med og billede af de pågældende. Det må så være, hvad det være til. Men i det mindste et af vore ugebilledeblade benyttede lejligheden til at bringe et fotografi af det barn, som vedkommende straffesoner 4 år tidligere havde myrdet, en 13-årig pige, med familiens navn og alle nærmere omstændigheder ved dette mord. Jeg

lagde mærke til, da justitsministeren oplæste paragraffen om privatlivets fred, at den også omfatter afdøde personer. En sådan grov, sjofel, fræk behandling af mennesker, der ikke søger offentlighed, at rippe op i private, uskyldige personers sorg i en kvart million eksemplarer, skulle det være varetagelse af nyhedsformidling, af almene interesser eller af ytringsfrihedens hellige interesser? Nul og en papand. Det er altså ret begrundet, at kristeligt folkeparti gør sig umage med år efter år, kan man nærmest sige, samling efter samling, at finde metoder til at få dette misbrug bremset.

Vi mennesker burde vel egentlig være medmenneskelige nok til, at enhver form for forretningsmæssig presse – og det er jo al presse – burde være uinteresseret i at bringe den slags ting, for det står ikke i grundloven, at vi skal købe de blade, men der er altså tilstrækkelig mange af os, der køber dem, til at det tilsyneladende kan betale sig, og derfor siger det desværre – det må med i billedet – noget ikke kun om pressen, men også om os mennesker.

Med al den tilslutning, jeg hermed vel nok har givet til intentionerne bag kristeligt folkepartis forslag, må jeg beklage, selv med risiko for på ny at blive beskyldt for at vende og dreje mig for ikke at støtte kristeligt folkepartis forslag, at vi ikke kan støtte forslaget, fordi der da, som en hel række ordførere har vist det, så vil være mange muligheder for, at ting, der burde frem, ikke kom frem.

Så siger justitsministeren og flere andre, at vi har jo lovbestemmelsen om privatlivets fred, og det må være nok. Men justitsministeren er sikkert også opmærksom på og vil måske yderligere kommentere det, at det kræver så, at denne føromtalte kendte politiker, at justitsministeren selv, når det er hende, det går ud over, at forældrene til den myrdede pige skal tage initiativet til en rets-sag og dermed vide, at de nu skal omtales på ny og på ny og på ny i en sag, hvis opkomst de i det hele taget er uskyldige i. Det er begrænsningen i den sikkerhed, som den nævnte paragraf yder borgerne, og derfor må der under udvalgsarbejdet lægges hoveder i blød for at finde ud af, om der ikke uden på nogen måde at gå til den § 1, som fremskridtspartiet her foreslår, er muligheder. Jeg tænker mig f.eks. den mulighed, at vi fortsat lader det være en domstolsafgørelse på grund-